

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 25/2016
04.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М., због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка б) у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката Р.К., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 120/15 од 09.06.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж3 18/15 од 30.09.2015. године, у седници већа одржаној 04.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката Р.К., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 120/15 од 09.06.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж3 18/15 од 30.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 136/14 од 11.02.2015. године окривљени М.М., је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка б) у вези члана 30. КЗ. Истом пресудом одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 120/15 од 09.06.2015. године усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу преиначена је пресуда Вишег суда у Нишу К 136/14 од 11.02.2015. године тако што је окривљени М.М. оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка б) у вези члана 30. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 27.03.2013. године до 06.08.2013. године. Окривљени је обавезан да суду надокнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж3 18/15 од 30.09.2015. године, која је исправљена решењем Апелационог суда у Нишу Кж3 18/15 од 16.11.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.М., а пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 120/15 од 09.06.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног М.М., адвокат Р.К. због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног М.М. ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да је побијаним пресудама повређен члан 17. став 1. и члан 18. став 1. ЗКП, јер нижестепени судови нису истинито и потпуно утврдили чињенице које су од важности за доношење законите одлуке, те да је у конкретном случају требало да одлуче у корист окривљеног.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да се у овом поступку окривљени приликом првог саслушања изјашњавао у односу на кривично дело силовање у покушају из члана 178. став 1. у вези члана 30. КЗ, па његова изјава коју је том приликом дао, а када је изјавио да је покушао извршење лакшег кривичног дела, не може бити релевантна у овом поступку, јер му се у тренутку када је давао ту изјаву то лакше кривично дело – тешка крађа у покушају није ни стављало на терет. Поред тога, бранилац истиче да из одбране окривљеног, као и из изјава сведока оштећене и њене ћерке произилази да окривљени критичном приликом није имао намеру да украде новац од оштећене, јер ни сам окривљени не зна зашто је критичном приликом ушао у кућу оштећене, где није вршио преметачину, није погледао шта се налази испод душека или испод јастука, већ је само дирао прекривач на кревету. При томе, суд је приликом одлучивања требало да има у виду да из налаза и мишљења вештака психијатра произилази да је окривљени психопатски структурисана личност са наглашеним импулсивним антисоцијалним и асоцијалним цртама личности, да је од детињства показивао поремећено понашање које је касније довело до његовог структурисања у поремећај личности, а што указује на то да је потпуно логична ситуација да таква особа без јасног циља уђе у кућу. Због свега изнетог, бранилац сматра да током предметног кривичног поступка није доказано да је окривљени М.М. покушао извршење кривичног дела које му се ставља на терет.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходно њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде

закона из чл. 17. став 1. и 18. став 3. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног М.М., оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.